



Mediji i informiranje

Sud Europske unije
PRIOPĆENJE ZA MEDIJE br. 51/19

U Luxembourgju 30. travnja 2019.

Mišljenje nezavisnog odvjetnika u predmetu C-390/18
Eoin Michael Hession i AIRBNB Ireland UC protiv Hôtelière Turenne SAS,
Association pour un hébergement et un tourisme professionnel (AHTOP) i
Valhotel

**Nezavisni odvjetnik M. Szpunar smatra da je usluga poput one koju pruža platforma
AIRBNB usluga informacijskog društva**

AIRBNB Ireland, društvo osnovano u skladu s irskim pravom i sa sjedištem u Dublinu (Irska), upravlja, za sve korisnike izvan Sjedinjenih Američkih Država, internetskom platformom čiji je cilj uspostaviti kontakt između, s jedne strane, najmodavaca (profesionalaca i pojedinaca) koji raspolažu smještajem za iznajmljivanje i, s druge strane, osoba koje traže tu vrstu smještaja.

Nakon što je Association pour un hébergement et un tourisme professionnel (AHTOP) protiv X podnio, među ostalim, pritužbu zajedno s imovinskopravnim zahtjevom, Parquet de Paris (Državno odvjetništvo u Parizu, Francuska) podnijelo je 16. ožujka 2017. optužnicu zbog povreda Zakona o uvjetima obavljanja djelatnosti u vezi s određenim radnjama u pogledu nekretnina i *goodwill* (takozvani „Hoguetov zakon”), a osobito u pogledu posredovanja nekretninama. AIRBNB Ireland osporava da obavlja djelatnost posredovanja nekretninama i smatra da se Hoguetov zakon ne može primijeniti jer nije u skladu s Direktivom o određenim pravnim aspektima usluga informacijskog društva¹.

Istražni sudac tribunala de grande instance de Paris (Okružni sud u Parizu, Francuska) odlučio je uputiti Sudu pitanja kako bi se utvrdilo primjenjuje li se na usluge koje društvo AIRBNB Ireland pruža u Francuskoj putem elektroničke platforme kojom se upravlja iz Irske sloboda pružanja usluga propisana Direktivom o elektroničkoj trgovini i protive li se tomu restriktivna pravila u vezi s obavljanjem djelatnosti posredovanja nekretninama u Francuskoj, propisana Hoguetovim zakonom.

Radi odgovora na prvo pitanje upućeno Sudu nezavisni odvjetnik Maciej Szpunar u svojem današnjem mišljenju analizira može li se usluga koju pruža AIRBNB Ireland smatrati uslugom informacijskog društva.

Nakon što je podsjetio na definiciju iz Direktive o postupku pružanja informacija u području tehničkih propisa i pravila o uslugama informacijskog društva², nezavisni odvjetnik zaključuje da valja ispitati prirodu usluge koju pruža AIRBNB Ireland, to jest je li riječ o usluzi koja se pruža na daljinu ako stranke nisu istodobno prisutne i ako se ona u cijelosti pruža uporabom elektroničkih sredstava te se ne odnosi na usluge materijalnog sadržaja, iako one podrazumijevaju uporabu elektroničkih sredstava.

Nezavisni odvjetnik ističe da je Sud u svojoj sudskoj praksi već uspostavio određene kriterije za miješane usluge koje se samo dijelom pružaju elektroničkim putem.

¹ Direktiva 2000/31/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 8. lipnja 2000. o određenim pravnim aspektima usluga informacijskog društva na unutarnjem tržištu, posebno elektroničke trgovine (Direktiva o elektroničkoj trgovini) (SL 2000., L 178, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 39., str. 58.)

² Direktiva (EU) 2015/1535 Europskog parlamenta i Vijeća od 9. rujna 2015. o utvrđivanju postupka pružanja informacija u području tehničkih propisa i pravila o uslugama informacijskog društva (SL 2015., L 241, str. 1.)

Ispitavši uslugu koju pruža AIRBNB Ireland s obzirom na te kriterije, nezavisni odvjetnik Sudu predlaže da na prvo prethodno pitanje odgovori da **usluga koja se sastoji u uspostavljanju kontakta putem elektroničke platforme između potencijalnih najmodavaca i najmoprimaca i kojom se nudi kratkotrajni smještaj, u situaciji kada pružatelj navedene usluge nema nadzor nad bitnim postupcima njezine provedbe, usluga je informacijskog društva**. Pojašnjava da činjenica da navedeni pružatelj usluga također nudi druge usluge koje imaju materijalni sadržaj ne utječe na kvalifikaciju usluge koja se pruža elektroničkim putem kao usluge informacijskog društva, pod uvjetom da potonja usluga nije neodvojiva od tih usluga.

Vezano uz mogućnost pozivanja na Hoguetov zakon protiv AIRBNB-a Ireland, nezavisni odvjetnik primjećuje da, što se tiče ovog predmeta pred Sudom, taj zakon *a priori* ulazi u područje primjene Direktive o elektroničkoj trgovini jer je riječ o propisu države članice koja nije država članica podrijetla a koji može ograničiti usluge informacijskog društva. Nadalje podsjeća da, kako bi država članica koja nije ona u kojoj je sjedište pružatelja usluga informacijskog društva mogla potonjoj nametnuti zahtjev i uvesti ograničenje slobodnom kretanju tih usluga, taj zahtjev mora biti mjera koja ispunjava materijalne i postupovne pretpostavke koje ta direktiva propisuje.

U pogledu materijalnih pretpostavki koje utvrđuje Direktiva o elektroničkoj trgovini, nezavisni odvjetnik smatra da država članica koja nije država članica podrijetla može uspostaviti iznimke od slobodnog kretanja usluga informacijskog društva samo ako to učini mjerama donesenima „za svaki slučaj pojedinačno”. Zatim navodi da je, u svakom slučaju, na nacionalnom sudu da utvrdi jesu li, s obzirom na sve elemente kojima raspolaže, predmetne mjere potrebne za zaštitu potrošača i ne prekoračuju li ono što je nužno radi ostvarivanja postavljenog cilja.

Što se tiče postupovnih pretpostavki, nezavisni odvjetnik podsjeća da država članica koja namjerava donijeti mjere kojima se ograničava sloboda kretanja usluga informacijskog društva koje se pružaju iz druge države članice mora o svojoj namjeri prethodno obavijestiti Komisiju i zamoliti državu članicu podrijetla da poduzme mjere u području usluga informacijskog društva. Međutim, zaključuje da ništa ne upućuje na to da je Francuska zamolila Irsku da poduzme mjere u području usluga informacijskog društva te se čini da nije ispunjena ni pretpostavka u vezi s obavještanjem Komisije, ni tijekom razdoblja za prijenos Direktive ni nakon njega. U tom pogledu nezavisni odvjetnik smatra da se država članica ne može protiv pružatelja tih usluga pozvati na takve mjere zato što o njima nije nikoga obavijestila.

Zbog toga, u vezi s pitanjem može li država članica koja nije država članica podrijetla nametnuti, po službenoj dužnosti i bez ispitivanja materijalnih pretpostavki, zahtjeve koji se odnose na obavljanje djelatnosti posredovanja nekretninama, poput onih propisanih Hoguetovim zakonom, pružateljima usluga kategorije usluga informacijskog društva, nezavisni odvjetnik smatra da se **Direktivi protivi to da država članica ograniči, u takvim okolnostima i na takav način, slobodu kretanja usluga informacijskog društva koje se pružaju iz druge države članice**.

NAPOMENA: Sud nije vezan za prijedlog odluke nezavisnog odvjetnika. Zadaća nezavisnih odvjetnika je predložiti Sudu, u punoj neovisnosti, pravno rješenje u predmetu za koji su zaduženi. Suci Suda sada počinju vijećati u ovom predmetu. Presuda će se donijeti naknadno.

NAPOMENA: Prethodno pitanje omogućuje sudovima država članica da, u okviru postupka koji se pred njima vodi, upute pitanje Sudu o tumačenju prava Unije ili o valjanosti akta Unije. Sud ne odlučuje o nacionalnom sporu. Nacionalni sud mora riješiti predmet sukladno odluci Suda. Tom su odlukom jednako vezani i drugi nacionalni sudovi pred kojima bi se moglo pojaviti slično pitanje.

Neslužbeni dokument za medije koji ne obvezuje Sud.

[Cjelovit tekst](#) prijedloga odluke objavljuje se na stranici CURIA na dan objave.

Osoba za kontakt: Corina-Gabriela Socoliuc ☎ (+352) 4303 4293

Snimke s objave mišljenja dostupne su na „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106